AUSTAVINDEN

ORGAN FOR VIDREK GRENDELAG

Årg. 12 1990 Nr. 1

GOD PÅSKE

Smånytt fra bygda

NYTT DRIVHUS

Det er planer om et nytt drivhus til Ragnhild, men det er hvis dårlig stelt med monteringsanvisning til huset så det hele står i stamåe. Finnes det noen erfarne montører så vil de bli tatt vel imot hos Gundersen.

BILPARKEN

Lagret på Gjærhaugen minker, en bil er solgt til noen lengre sør i landet og en har fått ny eier i Narvik.

HUSMORFERIE

Den 8 april tar Anne Berit fatt på sin Amerika ferie, og hun skal være borte i 2 uker, og det ventes reisebrev til neste nummer av Austavinden. God tur.

GRØNNLANDSHUNDER

Det er nå helt fritt for grønnlandshunder hos Hans, det er kun en jakthund og Basko igjen.

150 ÅR

Det er dukket for tre store dager på Bakkan nå i vår, vi skal ikke komme nærmere inn på hverken navn eller alder, men vi ønsker HJERTELIG TILYKKE MED DAGENE.

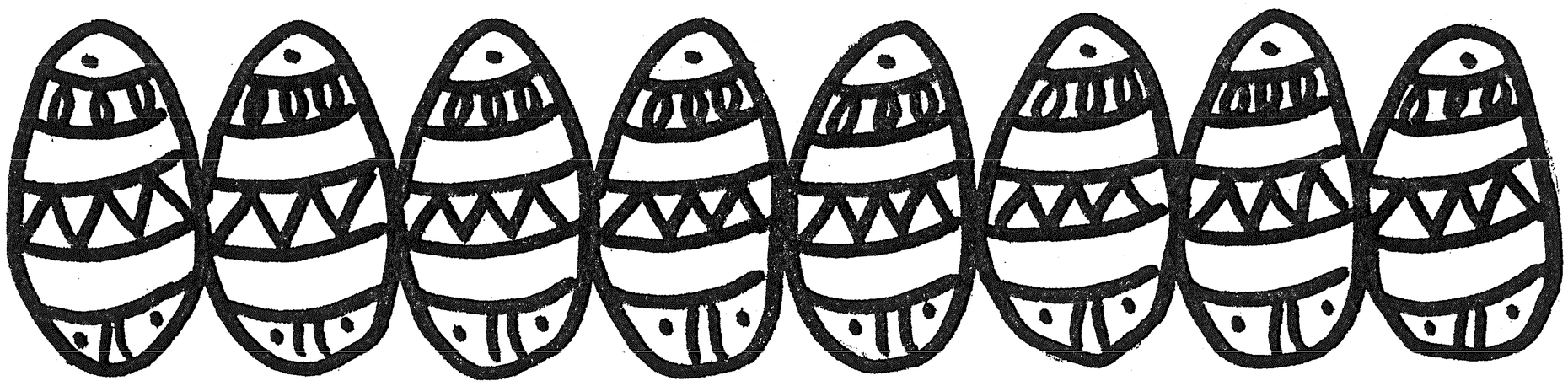

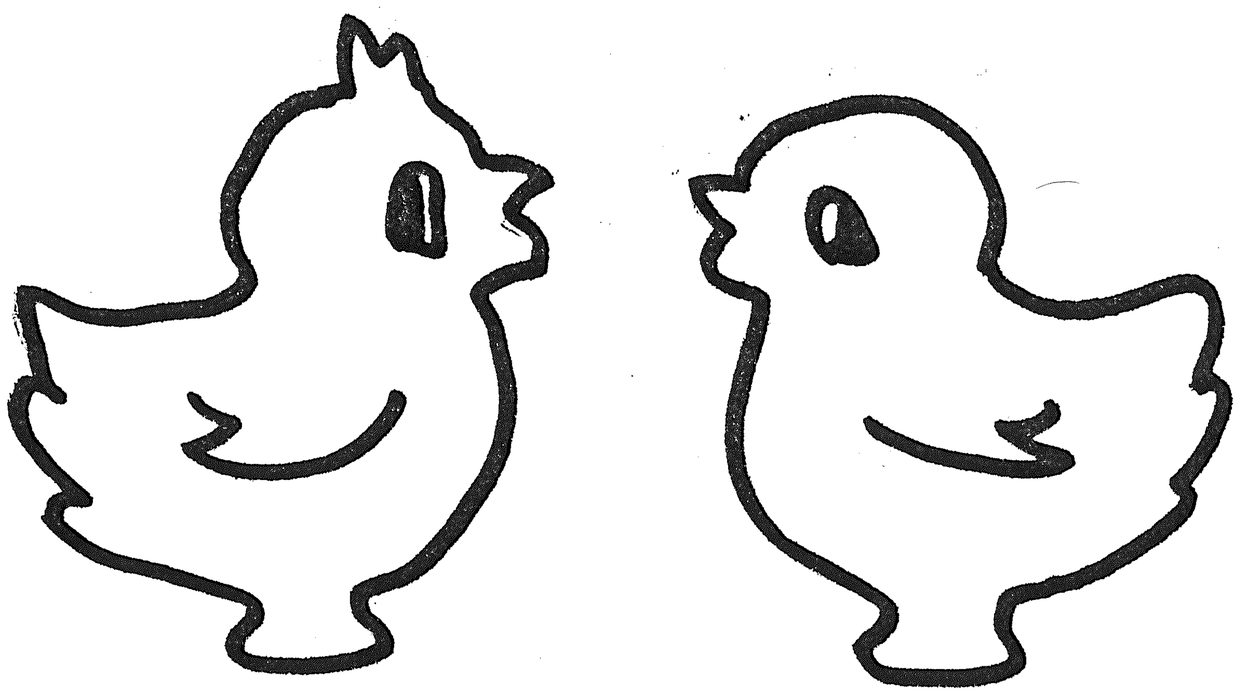

Takk for sist....

AUSTAVINDENS PÅSKENUMMER

Vi i redaksjonen er litt glad for at det er en sein påske i år, for det er mange nye som skal sy sammen avisen , noe dere sikkert vilmerke.
Den nye redaksjonen har et sterkt ønske, forøvrig som alle tidligere redaksjoner, og det er atbygdas og utflytta bygde folk ville skrive noen ord til avisen. Det behøver ikke å være flere sider, men om ikke annet en liten hilsen som sier at dere har det bra.
Det kan være slitsomt å finne stoff til fire nummer av Austavinden , hvis det ikke har skjedd noe i bygda.
Austavindens redaksjon består nå av Jan Jørgensen, Hans Gundersen, Martin Indregard, Anita Didriksen Ravn, Britt Oddveig Overvåg, Svein Yngve Eilertsen og Marthe Østermann.
Vi takker Lilly Kongsbakk, Kjell Olav Ravn, Aina Olsen og Katrine Hansen for godt utført arbeid i Austavinden.

ANITA DIDRIKSEN RAVN

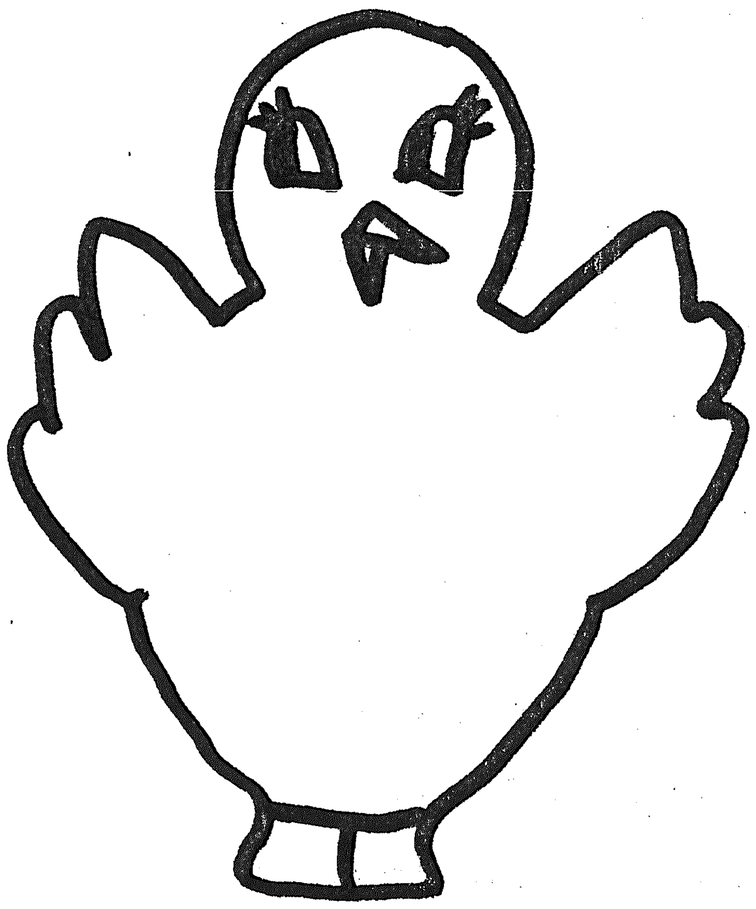

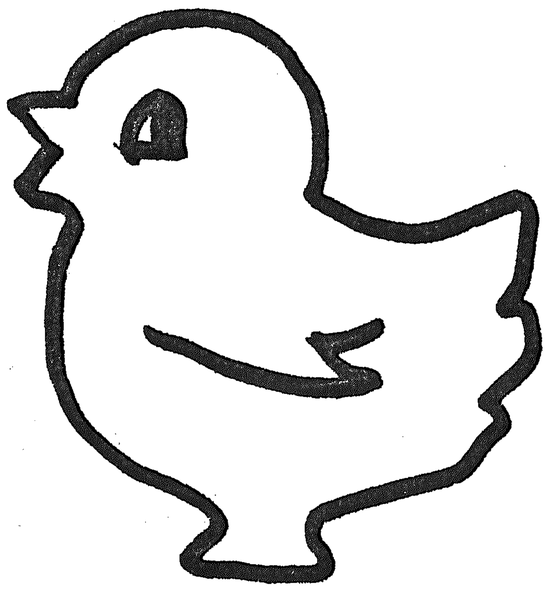

Dugnads rapport

Så var enda en brukbar dugnads jobb utført på Grendehuset. Lørdag 270190 ble det blåst til dugnad og fradag 160390 ble dugnaden offisielt avblåst med at to gamlinger låg på sine knær og bonet diverse gulv.
For å ta det fra begynnelsen av. Det ble startet i Storsalen (gym.salen.), hvor det ble skrapet, spaklet, pusset og malt. Deretter ble det lagt panel til ca. 2,7m oppover veggene.
Når den var ferdig ble det startet i det som var klasserommet. Der ble bare taket malt, og så lagt panel helt opp, det ble også lagt vinyl gulvbelegg. Dette ble jo også ferdig og da var det jo bare et lite rom igjen, bak kjøkkenet. Så vi blei enige om at det var bare å gå på med krom hals pluss hammer og sag. Der måtte vi legge nytt tak og så blei det panelt der også, pluss gulvbelegg.
Og selvsagt ble det drukket mange kjeler kaffe. Mens vi på mannfolk sia gjorde vårt blei det på spinnesiden vasket og strøket gamle gardiner samt sydd nye. Så nå er det tilogmed gardiner på do.
Nei, nå holder jeg på å glemme alt som er kommet på elektriker siden også, og det er ikke så reint lite av ledninger og avanserte brytere.
Av detakelsen var det jo bra fremmøte til og begynne med, men det som på kaffekoker siden, dabbet jo av etterhvert.
Men Aina skal ha ~~xxxxx~~, ros, ho holdt ut kaffe koking, vaffel steiking og koppvask helt til slutt.
Men takk skal alle ha for innsatsen stor eller liten.
Små episoder er det jo artig å tenke tilbake på, som da vi begynte å mangle spiker, for da sa Kåre: Nå tar vi lastebilen og kjører til byen og får en pakke.
Om det nå ikke er helt sant så er det iallefall nesten.

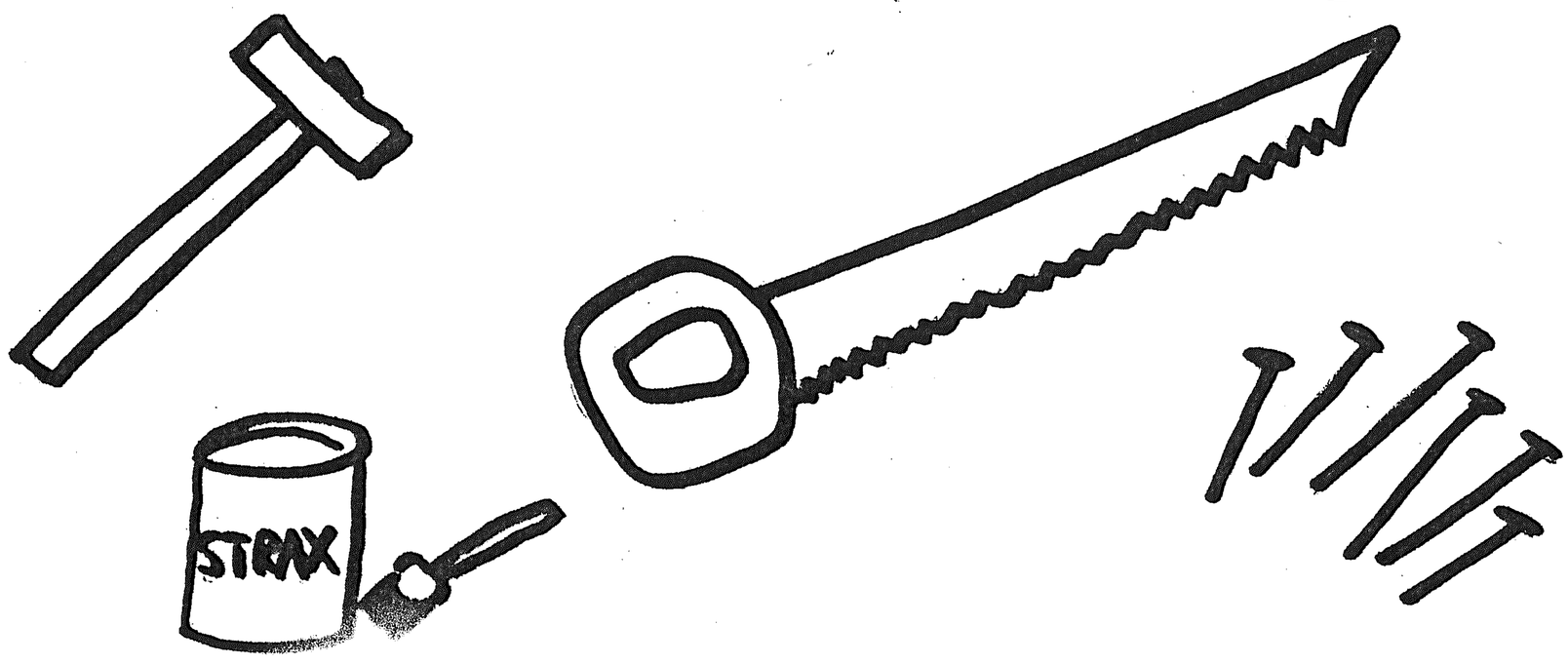

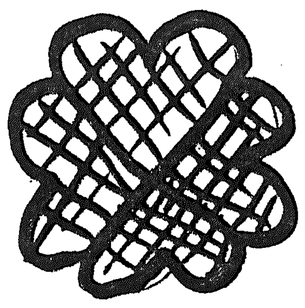

Av arbeidet som står igjen er det nå lakking av storsalgulvet og marling av koblavinduene.
Og når vi får råd, lakke alt som er panelt.
Og som avslutning ble det tid til litt pussing og rydding i kjellerregionen også.
Nei, nå er det vel bare å avrunde denne rapporten og si som Kåre og jeg ble enig om over den siste kaffekoppen:
DET BLEI JO REINT TRIVELIG PÅ GRENDEHUSET.

Ha en God Påske!
Hilsen
Jonstein

ankenes fargesenter a.s
Ankenesvn. 275. Tlf. 57107. 8520 Ankenesstrand

Gulvbelegget
har
vi levert

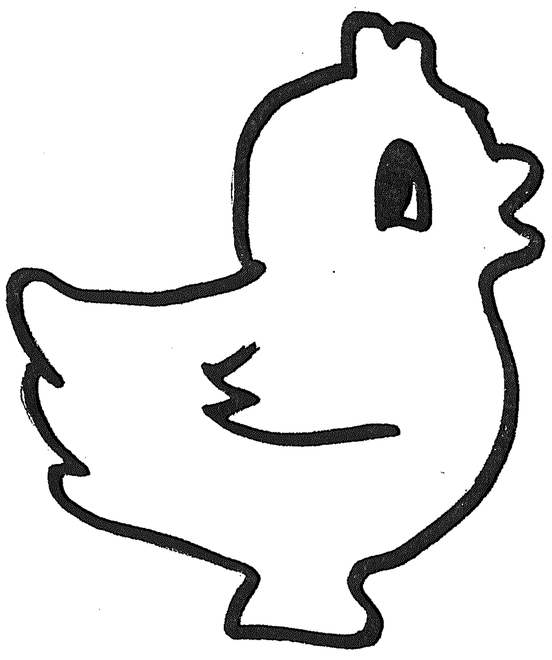

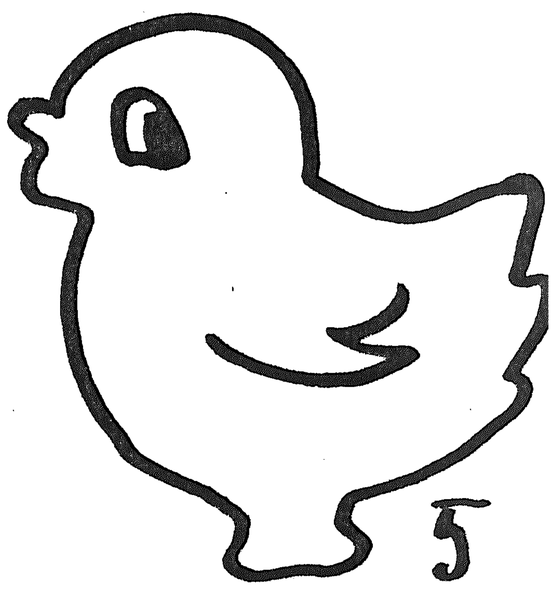

BASAR.

Virak sanitetsforening

Vi ønsker å holde basar på grendehuset lørdag 9.juni. Inntekten skal gå til CT-aksjonen, - som vel er kjent for de fleste. Tidligee har jo sanitetsforeninga gitt 10.000,- til dette formålet. Det var da den største gaven fra ei så fåtallig forening.

Det er jo slik at vi må håpe på velvilje fra alle kanta for at det kan bli virkelighet å avholde basar. Derfor ber vi fremmedfolk, hyttefolk, bygdefolk og anna godt folk om gevinster av alle slag.

Vi skal ha loddsalg på bøker, åresalg og tombola, så det er stort omfang av gevinster, - og alt mottas med stor takk.

Det blir som alltid kaffe og kakesalg, - det er jo stor glede med det sosiale en slik dag. Vi har jo erfart tidligere at besøkende har kjørt mange mil for å komme på basardagen og tilbragt mange koselige timer med kjentfolk, - og det ønsker vi må fortsette.

Alle som vil være med å gi gevinster, kan ta kontakt med Liv Overvåg, telef. 59646, Olga Olsen, 59659, Reidun Lundberg 27119 eller Ingebjørg Eilertsen 59618.

Om du kan gi stort eller smått, - så er det KJEMPEFLOTT!

Beste hilsner fra

Virak sanitetsforening

6

MINNEORD

19. desember i fjor var et langt liv over for ho bestemor, Gyda Johanne Ravn. Ho ble født på Skånland i 1897, gifta sæ med Karl Ravn, og kom som 22-åring hit til Virak. Her tok de snart til å rydde jord og bygge gården Brubakken. Her skapte de seg et hjem for seg og sine barn, som det etterhvert ble fem av. Det var bestemor, som for en stor del tok seg av ungan og drifta av gården. For å skaffe nok inkomme måtte bestefar arbeide borte på anlegg store deler av året. Det ble nok mange lange og slitsomme dager for ei ung kvinne. Men Gyda var ei sterk og omsorgsfull dame.

Ho bodde på Brubakken til ho var 85 år, de siste 20 helt alene. I de siste 7årene bodde ho på Narvik sykehjem. Her fik ho rolige dager. Nu var det slutt på vedhogst og annet arbeid.

Men ho beholdt sitt gode humør og sin lune humor til det siste. Æ glemmer vel aldri den dagen æ fortalte ho at vi skulle ha unge nummer tre. " Dokker e'lat, " sa ho. " Fire år mellom kvær onge, æ fikk fem onga på sju år! "

Vi skal huske dæ bestemor, både barn, barnebarn, oldebarn og tippoldebarn.

Kjell-Olav.

Minne

Så er enda en nabo her i bygda blitt borte.
Han Alfred Nygård er ikke blandt oss mere.
Førti år er gått siden han kom fra Tysfjord, og slo seg til her. Med sitt rolige og vinnende vesen falt han lett inn i dagliglivet. Inne ved Krøkebær - nesset skapte han med egne hender en trivelig heim for seg og sin familie. Her trivdes han, og her skulle han enda hatt mange år. Hit var alle velkommen som ville se "neom" til han Alfred og ho Gunnvor.
Fra "mea borte i bakken" hentet han gjennem årene mange fiskekokninger, som også kom naboene til gode.
I sin tid som fergemann vant han seg mange venner, som vil minnes han for hans vennlighet og gjevne humør.
Vi som kanskje enda skal rusle her en tid vil sakne han Alfred, og huske han som den gode og trauste nabo han var. I dag lyser vi fred over hans minne.

Albert.

Å R S M Ø T E .

Søndag 18. februar var det årsmøte i grendelaget. Etter at årsmeldinger og regnskap var godkjent, var det valg. Resultatet blei slik:

STYRE

Leder: Toril R. Hansen
Nestleder: Liv Overvåg
Kasserer: Kjell Olav Ravn
Sekretær: Stein Indregard
Styremedl. Jan Røssås
Varamedl. Agnar Lafsen
Britta Rønning

UNGDOMSGRUPPA

Gunn Larsen
Monica Østermann
Berit Olsen
Randi/Alf H. Bjerkelund

BARNEGRUPPA

Arna Flønes
Anita Ravn
Randi Bjerkelund
Anne Berit S. Eidissen

REVISORER

Kåre Bjerkelund
Albert Olsen
Jørgen Kongsbakk (vara)

AUSTAVINDEN

Martin Indregard
Anita Ravn
Hans Gundersen
Jan Jørgensen
Marthe Østermann
Britt Oddveig Overvåg
Svein Yngve Eilertsen

HUSSTYRE

Torstein Olsen
Gunnar Hansen
Helge Bjerkelund
Jørgen Kongsbakk
Jon M. Overvåg

VALGKOMITE 1991

Monica Østermann
Gaute Eidissen
Harry Johansen
Gunn Larsen (vara)

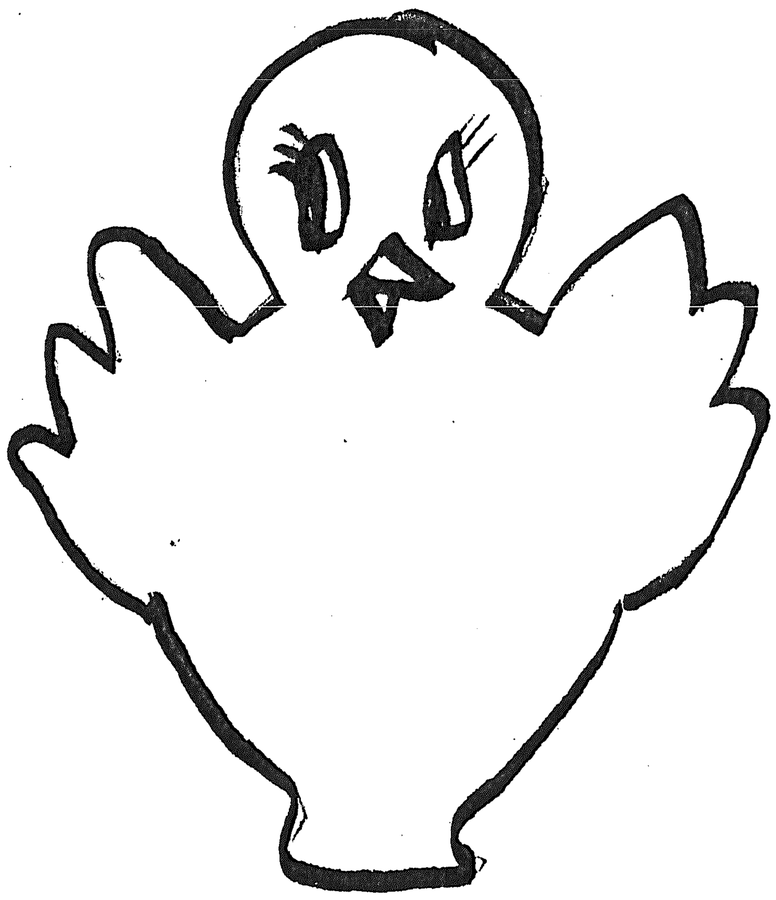

Det var innkommet ett forslag. Ingebjørg ville at fotballsparking i den nyoppussa gymmsalen skulle forbys.

Vedtak (13 mot 9 stemmer):
Fotballsparking i gymsalen forbys. Forbudet gjelder ikke skumgummiball.

Dermed var grendelagets årsmøte slutt. En gikk så over på årsmøte i Vidrek I L.
Det blei vedtatt at pengene som Vidrek I L hadde, vel 4400 kroner, overføres til Vidrek Grendelags kasse.

ARNOY&CO
Papermøsveien 8 – 8500 Narvik
Vi har Husqvarna

Husqvarna

- VERKTØY
- BYGGEVARER
- HAGEBRUKSART.
- GAVEARTIKLER

OG JULA VARER HELT TIL PÅSKE____

vi husker fra jula i hvert fall her i bygda.
Mange var til stede påjuletrefesten.Den ble holdt 4.juledag.

Alle gledet seg til å gå dit om kvelden.Noen gikk rundt juletreet, noen satt og ventet til de skulle drikke kaffe. Lengre ut på kvelden, gikk alle rundt juletreet på nytt i igjen. Helge Bjerkelund spilte trekkspill.

Kveldens høydepunkt for alle barna var når julenissen kom med alle pakkene. Der var det massevis av godteri.

Det var mange barn på festen, og noen var bare på julebesøk, men de hadde også kommet på julefesten, og det var veldig hyggelig.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Et 50 års minne

Fortellingen som følger er hentet fra et bånd som jeg for noen år siden snakket inn til Albin Dalberg. Det er da også han som har skrevet det ned.

A.O.

*

Albert Olsen fortelle videre:

- I 1940 var æ 16. år og var med til Lofoten for første gang, ei skøyta fra Saltvika, 42 fot og skipperen var Håkon Kristensen, gift med Petra Kristensen. Ho som måtte ta imot havaristene som kom fra den engelske jageren "Hardy". Skøyta var den gang regna for storskøyta, som det sto i fiskerimeldinga. Her på Vidrek var ingen skøyter, bare sjarker. I Slatvik var god havn, der var tre skøyter.

Skjønt vi var vant med forholdene og visste omtrent hvad vi gikk til, var det stor spenning før lofotturen. Egentlig var det fullt mannskap på skøyta, seks mann var det mest hendige på ei sånn båt. Men æ krangla meg till en plass som "påsitter" og hadde to garn. Den fisken som gikk på mine garn, var mi fortjeneste. Var det ingen fisk på mine garn, var det bom for den dagen. Som yngste mann måtte æ som regel være kokk attåt. Men det var jo slektninga og kjenninga alle ihop og de var snill med meg.

Utrustninga var et styr for seg. I god tid begynte ho mamma å lage votter, veldig store votter, men før de kom av Lofoten var vottene tøvet ihop så det var bære hanningsvotter. Garn-

folket trengte mye votter, for de tøvtes så snart ihop.

I fjøsen sto barkekarret, der garnan blei barka med bjørkebork og blåstein, hengtes på hjell til tørk og så lagt ihop på en bestemt måte så de ikkje gikk i vase. LOfotkista var leita fram, vaska og godt lufta, pakka ned stomp, flatbrød og omme. Om bord i båten var det skaptil maten, men trangt om plassen, så maten blei rota sammen. Det gjaldt å finne kver sitt brød. For ho mamma var det greit. Han pappa heite Ole Olsen og hadde to O´er til forbokstava. Før ho satte brødene i ovnen tok ho saksa og trykte eine handtaket i kver ende. Det blei en O, uansett hvilken ende han skar av brødet. Det var lett å finne i rotet.

Vi var klar til tur, alle sakene blei lagt på sleden og vi kjørte med hesten til Saltvika. Veien var jo ferdig og ingen sak å kjøre dit. Men før mi tid var det bære en sti å kjøre. Underskifte hadde vi med, men langt mellom ombytte. Helst prøvde vi vi å komme heim til "ombyttarhelg", som vi sa, så fremt vi var i Aust-LOfoten. Seks - åtte timers gang med skøyta, og dertil et par timer fra Saltvika og heim. Det kunne bli seint på lørdagskvelden. Søndag middag bar det avgårde igjen og gikk vestover om ettermiddagen.

Sjøverken tilhørte yrket og var som det skulle være, men som regel gav den seg etter kvert. Pumplukta av rottent sjøvatn fra kjølen var fæl om bord, men vi vente oss til det.

Garnfolket hadde som regel en fast stasjon i Lofoten med bu, lagerrom for garn som ikkje var i bruk, litt ved og andre ting. Der var garnbøtar og barkar. Våres stasjon var i Risvær,

men vi bodde om bord i skøyta og fisket på forskjellige steder etter som det høvde med fisken.

Det året var det bra fiske, men verre med omsetning. Noe av fisken måtte selges til guano, ti øre kiloen i forskudd, muligens fikk vi meire seinar. Et godt sjøvær var 5000 kilo, likevel var fortjenesta lita. Når vi solgte til henging, måtte vi hjelpe til med å bære og henge fisken på hjell. De skulle ha prøvd det idag?

Vinteren gikk med snøfall og ravsvær, Nokka overhendig uvær var det visst ikkje før ut i april. Den 8. april hørte vi at engelskmennene hadde lagt ut miner i Vestfjorden, men agta ikkje større på det. Vi var vant med krigsmeldinger av mange slag, malmbåtan som gikk på Narvik hadde nøytralitetsmerker.

Om kvelden var det dårlig værmelding: - NOrdvest storm og snøfokk. Bruket hadde vi satt for Balstad, men fant ut at vi skulle gå inn til Gravdal der havna var mere rømmelig, dessuten hadde skipperen slektininger som han skulle besøke. Vi ankret opp og skipperen gikk iland.

Da spella det opp med uvær, riktig på storingen. Karan rodde ut nye anker og fortøyde så godt de kunne, skjønt det var ingen fare. Stromen tok godt, men ingen sak å ri han av inne på havna. Vi gikk til køys og natta gikk som vanlig, til vi tørna ut i fem - sektia. Vinden hadde da spaktes.

Vi satt rundt bordet og drakk kaffe. Det som da hendte ser æ enda tydelig for meg, som fotografert i hukommelsen. - En mann røyste seg og slo på radioen, en gammelbatteriradio, som det var den gangen. De første ordan kom fra apparatet:

- Tyske krigskip er gått inn i Oslofjorden, Trondheimsfjorden og Ofoten . . .

Et sjokk og ei stemning som ikkje kan beskrives. Skipperen var enda iland. Bruket sto i havet. Her var ett å gjøre, for oss som tusen andre. Få bruket opp og komme seg heim, komme seg heim snarest mulig. Særlig vi fra Ofoten. Ryktene begynte straks å gå. - I Ofoten var det vel ikkje liv igjen?

Å dra opp bruket var rutine og snart gjort. Fisken tok vi med heim, som vanlig med siste sjøværet og satte kursen austover mot Risvær. OM ettermiddagen var vi framme og begynte straks å ta om bord det vi hadde der. Pølser hadde vi til middag, men matlysten var så som så, det ulmet i magene.

No var det kveld og inga tid å gå austover på natta. Vi hadde sett aktiviteten ute i havet, morselamper blinket langt der og ellers ting som ikkje var vanlig.

Neste morra, den tiende april, gikk vi austover. Den armada av fiskebåter som gikk over Vestfjorden den dagen, har vel aldrig forekommet. Alle skulle heim. Tusener av båter fra Finnmark og Trosm og Nordre Nordland gikk nordover og svingte inn Tjeldsundet. De som skulle sørover blei samla i konvoi og gikk over Vestfjorden med reddningsskøyta som leder. De som gikk nordover fikk sjøtte seg sjøl, minene var jo i Vestfjorden. Innover Ofoten var det ikkje så mange, akkurat da var vi aleina.

Ut for Rotvær møtte vi tre engelske jagere som var på rettrett fra Narvik. At de var fem når de gikk inn, og at to av dem var senka i kamp med tyrkerne, visste vi vi ingen ting om, men syntes den ene jageren så nokka lørvåt ut.

Så langt Dalberg.

Selv om det virker litt brått, så slutter vi fortellingen her. Den er da heller ikke ment som en krigshistorie, men mere som et gløtt inn i hverdagen for 50 år siden.

A.O.

13

Pallas Athene,
visdommen-og den ordnede kamps gudinne, hjemmets og Athen's beskyttelinne. Fremmet videnskap, kunst-og handvirk.

Poseidon,
- havets beherske, -
bror til Zevs, den høyeste gud.

LEGENDEN OM ATHEN

Hellenerne bygget med kunnskap og flid
den vakreste by på jord;
med skinnende templer — i pakt med sin tid,
og parker og hager i flor.
De elsket sin by, både fri mann og trell;
de dyrket den, pleiet den, ville dens vel.
En Gud til beskyttelse ville de ha.
Av *dem* var det mange! Hvem skulle de ta?

Det sto mellom to: — Poseidon var gud
for havet i velde og makt.
Som Zevs bar han krone og kongelig skrud,
rik var hans guddom'lige prakt.
Han jog over bølgene — høyt i sin karm,
med treforken klar på sin kraftige arm.

Den andre var visdommens, kunstenes gud,
med kvinnelig ynde og stil:
Pallas Atene! Høysommerens brud
sto fram i en krans av smil.
Hun lente seg lett til sitt smidige spyd . . .
Åndeløs stillhet. Ikke en lyd.

Poseidon steg opp over folkets flokk.
Hans øyne skjøt lyn, og med kraft
han støtte sin fork i en klippeblokk
like til forkens skaft!
Der sto den urokkelig, — plantet i stein!
På vilje og kraft et guddommelig tegn.

***Hun* tok sitt spyd av oliventre,**
med smil, i sin spinkle hånd,
og støtte det dristig i klippen ned,
og *se*: — som et bud om ånd
sto det med grener og løv-verk og frukt . . .
Skjønnhetens seir jog Poseidon på flukt!

Atene ga byen én gave så stor,
skjult i et oliventre:
— hus kunne de bygge, og senger og bord,
få varme når solen gikk ned.
Det skaffet dem olje til lamper og mat,
— og skygge mot solen for den som var lat.

Og gjester du dagens Akropolis
står treet fremdeles der.
Nei, ikke det samme naturligvis,
men alltid et nytt, som er
til minne om det — som til nytte og gavn —
ga byen *Atenes* navn.

Zevs, sønn av Kronos og Reha, født på Kreta, oppfostret av nymfer, styrtet sin far og de andre titaner med i Tartaros og tok sin bolig på Olympos.

Vid världens yttersta vrå

330 år er gått siden junker Preben von Ahnen lå i Saltdal i Nordland og trente sine tropper for overfallet på Silbojokk og Nasafjell sølvgruber i Sverige, som, ifølge stockholmerne lå "vid varldens ytterste vrå".

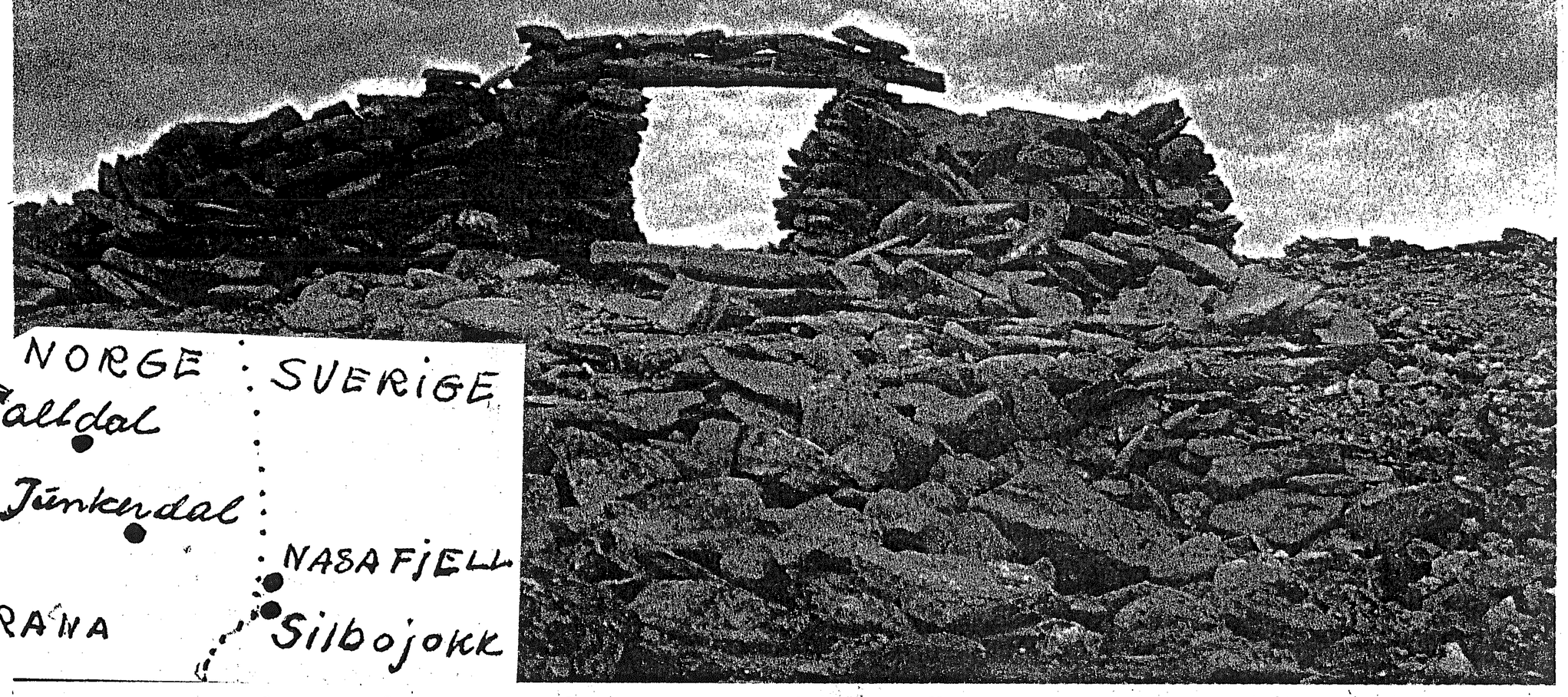

Rester efter stenbuene står idag som skremsler på fjellryggen.

Gleden var stor i Stockholm da «diamant- och pärlsökare» Jöns Persson i 1634 kom hjem med noen stener som viste seg å være blyglans med uvanlig stort sølvinnhold. Det var et milelangt strekk av slik malm et sted oppe i det fjerne Lappland, fortalte han. Det at det lå så langt av lei, ga funnet en egen eventyrglans. Man snakket om at man her var på sporet efter et svensk Vestindia langt oppe i det ukjente Lappland.

Bly og sølv var noe stormakten Sverige trengte. Sverige hadde erobret svære landområder rundt Østersjøen, og sto med en hær midt nede i Tyskland. De var ærerike deltagere i 30-årskrigen. Gustav Adolf falt i slaget ved Lützen den 6. november 1632, men hæren seiret, og Wallenstein ble jaget på flukt.

De var uten sammenligning verdens beste soldater. Og Gustav Adolf var blitt martyr for den sanne protestantiske tro. Rik på ære, ja, men ikke på kongens mynt. Sverige hadde på den tid ca. 1½ million innbyggere. Europas befolkning var på over 100 millioner mennesker. Det var begrenset hva det kunne drives inn av skatter i moderlandet, og alle erobringene gjorde dem heller ikke rike. Særlig dyktig til å utplyndre sine erobrede områder kan Gustav Adolf neppe ha vært. Nei, da var Napoleon annet til kar.

Pengeknipen var så stor at da Jöns Persson kom med budskapet om sølv og bly i mengder etsteds i det høye nord, så jublet man, for statskassen var tom og lån var ikke til å oppdrive.

Grubedrift kunne svenskene. Bergverk hadde man hatt i generasjoner ved Sala og Kopparberget. Det ble en ung, tysk bergmester, H. P. Lybecker, som kom til å få hovedansvaret for å få bygget ut Nasafjell sølvverk. Oppgaven var en utfordring. Under så ugunstige forhold hadde aldri noe bergverk vært igangsatt. Selve malmforekomsten lå nord ved polarsirkelen og kloss oppunder grensen for den evige sne. Barmark er det ikke på Nasa mer enn et par måneder i året. Helt sikker på om det var svensk eller norsk høyfjell, var man vel ikke heller. Ingen visste slikt så langt mot nord og så høyt til fjells. Det måtte bare bli påstand mot påstand. Verre var det med avstanden til havet. Den var over 40 uveisomme mil. Transport kunne bare foregå med rensdyr og på vinterføre, helst skaresne.

Til det gammeldagse bergverk trengtes masser av ved, men på Nasafjell fantes ikke så mye som en dvergbjerk eller et isterkjerr, ja, ikke engang en lyngtue, bare sten og svart lav. Man hadde fire mil til nærmeste skog. Det var ved Silbojokk, der var det endel stuttvokst furuskog. Man prøvde å kjøre opp ved for fyrsetting. Det var datidens måte å gjøre fjellet sprøtt på. Det gikk ikke, rensdyrtransporten klarte ikke å bringe frem nok ved. Derfor

Tekst: Knut Moe
Foto: Cato A. Hultmann.
Klippet: Aftenposten

måtte man bruke krutt. Nasa-grubene skal være de første i Europa som tok ut malm med krutt, antagelig også de første i verden. Kineserne brukte krutt bare til fyrverkeri. Men malmen skulle sjeides, knuses og smeltes før den lange, lange transporten til havet tok til. En del av dette arbeide ble gjort oppe på fjellet, en del i Silbojokk. Selve smeltingen og skillingen av bly og sølv var meget komplisert fagarbeide, men bergmester H. P. Lybecker greide saken ved hjelp av fagfolk fra Sala og grubeknekter fra Tyskland.

De slet forferdelig vondt oppe på Nasafjell i vadmelstelt vinterstid. De fleste grubene var dessuten dagbrudd, og kan man noensinne snakke om at det blåser på toppene, så må det være på Nasa. Snestorm og sprengfrost er det normale i åtte—ni måneder av året. Alt måtte fraktes opp med rensdyr, men samene gikk efterhvert trett av slitet. Ble det svikt i betalingen (rug, vadmel og teltduk), så ble de borte. Man fryktet at de kunne forsvinne til Russland og Norge. Det hendte nok at de ble utsatt for tortur for å bringes til lydighet. Stor hjelp var det vel ikke i det. Rensdyrene døde på grunn av det uvante slitet, og mot døden hjelper ikke pisk. Døde gjorde grubeknektene også. Det brøt ut epidemier i leiren oppe på fjellet. At man i det hele tatt fikk frem noe sølv og bly, må for en stor del tilskrives H. P. Lybecker. Han hadde, ihvertfall til å begynne med, tro på foretagendet tross alle vanskelighetene.

Nede i København kom ryktet om Nasa-sølvet ikke som noen gledelig nyhet. Man unnet ikke svenskene det minste godt. De svinepelsene som hadde seiret overalt i det siste. Arvefienden som nå var blitt stormakt. Det ble derfor fastslått at Nasafjell var norsk land, og grubedriften var en grensekrenkelse.

Det ble noteveksling først og befaring efterpå. 10. juli 1638 møttes delegasjoner fra de to land vest av Nasa. De lå først i noen dager og voktet på hverandre og sendte brev. Da møtestedet omsider ble avtalt, fremholdt den norske delegasjon at møtestedet på ingen måte måtte prejudisere at grensen skulle gå akkurat der.

Svenskene hadde rikelig utrustning. Til samene og grubefolkene som skulle vidne, hadde de med 585 liter brennevin. Merkelig nok var det likevel så mye mål igjen i dem at de kunne vidne på tro og ære at toppen av Nasafjell var grense mellom de to riker, og ikke Ballonaive, slik de norske hevdet. Den norske grunngivelse var at dette fjell var høyere og lå mer i rett linje til andre grensefjell man var blitt enige om.

Det ble ingen fellesuttalelse om grenselinjen. Men det finnes i statsarkivet i København en protokoll som heter «Actum Nesefield, den 15. juni 1638». Det varte hele 100 år før grensen ble merket med røyser. Nasafjell fikk da sitt grensemerke på høyeste topp, og grubene som ligger på østsiden av fjellet, ble definitivt svenske.

Arbeidet gikk hele tiden sin gang i Silbojokk og på Nasa. Silbojokk ble et helt lite bysamfunn med kirke og prest. Av kirkelige innretninger måtte Nasafjell nøye seg med en stor og såre nødvendig kirkegård.

Det ble efterhvert umulig å skaffe grubefolk. Ingen dro til Nasa frivillig, selv om det nok efterhvert ble bygd endel hus der oppe. Med rensdyrtransporten gikk det ikke bedre. Det heter seg at veien mellom Silbojokk og Nasa var forsvarlig oppmerket med renkadavre og skjeletter.

Myndighetene grep til tvangsutskrivning av vernepliktige. De fikk tre måneders tjeneste og tre måneder fri nede i mildere egne for å komme seg. Slik holdt man det gående år efter år. Noe overskudd av driften ble det aldri.

I København var man nok ikke helt à jour med tingenes bedrøvelige tilstand. Videre var det atter en gang brutt ut krig mellom Sverige og Danmark-Norge. Lensherren i Nordlandene, junker Preben von Ahnen, var i København i 1657, og han mottok ordre fra Frederik III om at han skulle «ruinere Kongen af Sveriges Sølvverk og den nyanlagde Bye, Silbojokk».

Men først hadde Preben von Ahnen en annen viktig jobb å gjøre. Han var med på gjenerobringen av Trondheim med 299 nordlandske soldater. Da det var gjort, ble de fleste soldatene sendt hjem.

I 1659 tok Preben von Ahnen til med å samle tropper i Saltdal. I Junkerdal ble det bygd en vaktstue. På Rognan fikk von Ahnen oppført to små skanser. Samtlige soldater var fra Saltens kompani. Det skulle ifølge Rentekammerets arkiver være 121 mann. I dansk-norske arkiver finnes ingen beretning om felttoget. Det gjør det derimot i svenske. Presten i Silbojokk har avgitt nøyaktig vidneforklaring. Han sier at overfallet fant sted 15. august 1659 i Silbojokk og 18. august i Nasa. Han forklarte at det var «20 til hest och 80 til fods vel munderade. De kom udi en gruelig furie ansätandes». Alle folk rømte til skogs. Bare presten og hans medhjelper kastet seg for junkerens føtter og ba om nåde. Presten fikk beholde sin bolig, og kirken. Resten ble brent og Silbojokk jevnet med jorden, før soldatene dro videre til Nasafjell. Folkene rømte der også, og alle hus ble brent. Grubegangene ble forsøkt fylt, og verktøyet ble tatt med til Norge.

Preben von Ahnen hadde oppfylt sin konges bud. Sølvverket var «ruineret».

Så hersket fred og glemsel over Nasafjell år og dag. Kongens myntkabinett hadde fått 860 kg sølv, og det var dessuten produsert 255 000 kg bly. Det var ikke meget, og noe nytt Vestindia ble ikke Nasa-grubene.

For samene var ødeleggelsen en velsignelse. De fikk dessuten lokkende tilbud om å flytte til Norge. Det var selvsagt for å hindre gjenopptagelse av grubedriften.

Petrus Lästadius skrev i 1833: «Aldri har et fiendtlig angrep vært mer velgjørende for et land enn nordmennenes var for Arjeplog da de ødela Nasa sølvverk». Han tenkte i første rekke på samenes slavearbeide.

Det ble ingen gjenopptagelse før i 1770, og det ble temmelig mislykket. I 1945—1946 var Bolidens geologer på befaring, og tok mange prøver. Blyglansen og sinkblenden var rik på sølv og jern. Noen drift kunne likevel ikke tilrådes. Det var for lite av malmen.

Solfest på Skogset.

Alt har vært galt med denne vinteren, men i dag, - 7.mars, våknet jeg mye for sent, -etter "normalen"! "Karosseriet" verket så ille, - helt til kl. 3 i natt, og da var det bare å dope seg ned for å få fred ei stund. Når du omsider slår opp "lyskasterne "og ser et strålende vinterlandskap i fullt sollys, ja,- da er det nærliggende å tenke seg "hine tider", må vite.

Dagen må utnyttes,- skal en gå på ski, -eller skal en bruke den kreativt på andre? Skiene vet jeg ikke hvor er, - har ikke sett de siden første delen av - 89. Den tanken utgår.

Så ser jeg telefonen, tar lista og drar fingeren ned-over til jeg stopper ved 59630. Slår nr. og får en forsiktig stemme i andre enden. Det blir ikke stillet spørsmål fra min side, bare en kort ordre! "Magda, vi skal på solfest"! "Kor hen", spør ho litt undrende? "Hos ho Petra", sa jeg. "Men jeg må ringe for å høre om ho er heime."
Det var ho. Knapt ei time seinere var Magda og jeg i "vesterveg". Litt austa-vind, -som normalt, men ellers fint sparkføre. Ho Magda hadde hyrt seg godt med tjukke "smålugga", varme strømper,kåpe og et godt tørkle. På sparken blei ho godt fortøyd med nylonsnøre, pute under baken og en stor og innholdsrik plastpose på fanget. Og så bar det vestover med freske fraspark!

Denne gangen var vi i 80 sonen og ingen fare for at vi kom til og overskride fartsgrensen.

Ho som sto bak på meian, hadde hyrt seg alt for mye. Polara på føttene, to - tre par ull -unevnelige, genser, boblejakke og Turistforeningens spesielle høyfjellslue. Vi hadde knapt sett sne denne vinteren, men akkurat nå måtte vi"gryinne" opp til ho Petra. Vi kom oss inn i huset og der sto " kvitkomfyren" rødglødende. Det passet Magda bra, men "ho hi" vrengte av seg nesten alt og sto ligjen som ei dampende basstue. Petra og jeg tok sikte på å skuve opp stuedøra for derinne var det sol. "Kvitkomfyren" blei så forskrekket over dette høylydte innrykket,- trodde det var 9. april 1940, og slo ned med et kraftig "puff". Vi måtte opp med vinduer og dører for å lufte ut litt kvelstoff. Katta blei vettskremt og la på dør. Og da kom det nokså bestemt fra ho Magda: "Lukk igjen døra, æ frys i hjel". Det blei vekslet megetsigende blikk. Men så roa det seg ned, - replikkene fortsatte å krysse mellom oss tre med sprutlatter innimellom. Jeg for min del innbillte meg at vi var på en scene og midt inne i en lokal sketsj,a/la Oluf.

Men så "hotta" vi oss og fikk satt kaffekjelen og steikpanna på "kvitkomfyren" og det begynte så smått å lukte godt. Snart satt vi og "meska" oss med blodpudding og tyttebærsyltetøy, "himmelsk lapskaus" til desert og til slutt en kaffetår med kaker til. Petra var ute på trappa og henta "pusia" fra fryseboksen, men nei, ho ville ikke være inne. Syntes visst at miljøet var for "hippi". Vi hadde det fryktelig artig. Magda fortalte om da Konstanse klipte håret hennes første gangen. Ole kom inn og så hva som hadde skjedd. Han blei rasanes og la på dør, sa ikke ett ord mer den dagen. Rodde til byen dagen etter og ho Konstanse trudde han reiste fra Magda. Å, nei da, - han kom igjen og hadde med seg et "kjolety" og to hårspenner. "Men håret vart aldrig nevnt", som Jakob Sande sier i ei vise. Petra fortalte om den gangen ei fenghette hadde ramla ned i "trøsa" og da denne kom inn i "kvitkomfyren", - sa det "PANG". - - Håkon, som var en sindig og rolig mann, sendte kona og svigersøster Ragnhild i blåbærskogen. Da de kom heim var alt fiksa og komfyren er "krutegod" den dag i dag. Vi måtte belage oss på å gå, tok på oss klean, takket pent for oss og stødde kverandre ned mot sparken. Da ropte ho Petra: "Nei, no ser dåkker verkelig gammel ut". Ho fikk siste"skuddet". "Det e a sine egne man ska ha de", sa ho Magda. En har ikke mer morro enn det en lager sjøl, sa vi begge på turen heim. Liko.

18

Det vokser og gror

Det er nå gått et år siden jeg startet med denne spalten og jeg må ærlig inrømme at jeg var litt usikker på om jeg skulle fortsette. Etter litt om og men fant jeg nå ut at en del ting kan vel tåle å komme på trykk flere ganger og så sniker det vel seg inn litt nytt stoff.

Det er vel litt galt å snakke om vinterdvale i år, for alt både ute og inne er vel forvirret i om det er vår eller høst. Jeg har iallefall hatt mine første runder ute i hagen og har observert at alle staudene er det sprett i. Løkene er kommet opp av jorda og knoppene på buskene er klar til å komme ut. Skulle det nå bli skikkelig kaldt og snø så ordner plantene opp i dette selv, de vil få en rødlig farve, men så snart det blir varmt igjen vil grønnfarven komme tilbake. Enkelte blad kan få brune tørre kanter-frostskader- men det er dessverre ikke noe vi kan gjøre med det.
Det er jo ikke så mye vi kan gjøre ute enda, men en skikkelig runde med rydding og rakking rundt huset til de første mai-dagene det hører nå liksom våren til.

Plantene inne derimot kan vi gi en liten vårpuss. Mange trenger kanskje å bli pottet om, og et sikkert tegn på det er når rota til planten ligger i en ring nederst på rotklumpen.

Andre planter trenger kanskje bare litt påfylling av frisk jord, mens andre har hatt så god vekst at de må deles. Tiden er inne til å gå på besøk til naboen og bytte stikklinger, men husk at et gammelt ordtak sier at en aldri skal takke, da vil ikke planten trives i sitt nye hjem.

Gjødsel må også plantene få nå, begynn forsiktig og øk etthvert til ca 1 gang i uka, men dette varierer mye etter hvilke planter en har og hvor mye vann de skal ha. Her kan en liten blomsterbok være grei å ha, der vil en finne alle disse opplysningene.

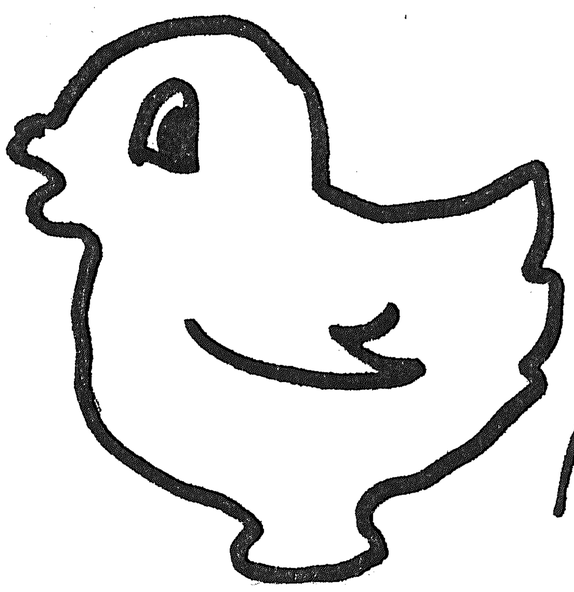

Hvis en sår og driver fram sommerplanter selv så må dette også skje i de nærmeste dager.
Stemor, petunia, lobelia, nellik, ringblomster, asters, kornblomster, nemesia, blomkarse osv. er greie planter for det klimaet som vi har. Det finnes mange sorter å velge mellom og har en en fin lun plass i hagen så er det jo spennende å prøve noe nytt. Prøv å les litt om den nye planten og gi den best mulige forhold og vær spesielt oppmerksom på forholdet lys og varme.

Knoller som gladioler, knollgeorginer, begonia osv. bør nå være kommet i jorda, de trenger lang tid før de kommer i blomst. Det er jo litt trasig når hagen er på sitt fineste når første frostnatta kommer.

Husk på å kalke og gjødsle plenen tidlig slik at gjødsla trekker ned i plenen med tinevannet eller vårregnet.

Håper vi får en fin vår med mange fine dager i hagen.

GOD PÅSKE

Anita

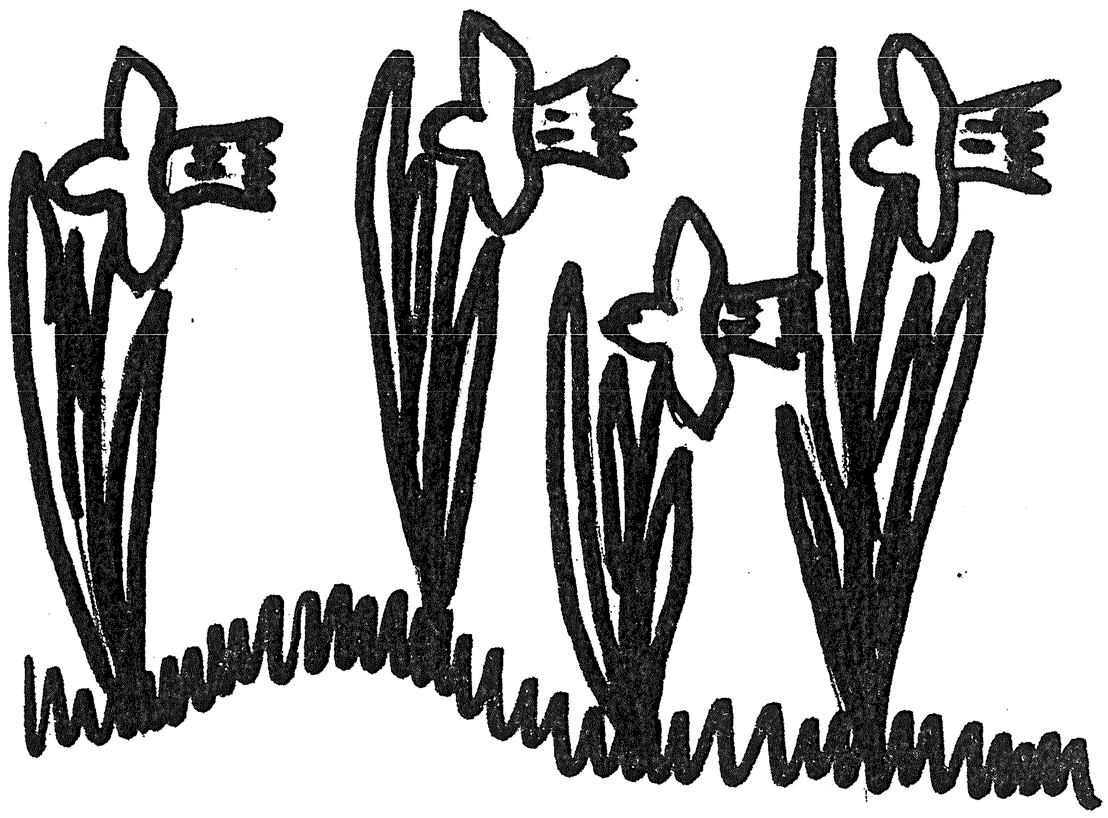

PÅSKEMINNER FRA BARNDOMMEN.

Når jeg ser på snøforholdene nå og slik det var da jeg var liten, har jeg inntrykk av at vintrene nå er i ferd med å forsvinne. Jeg mener at vi hadde snø i massevis, og det ble laget turløyper og hoppbakker på alle tenkelige og utenkelige plasser.

Det jeg husker best er at jeg etter en skitur til "Kveldsol" med skoleklassen, var så uheldig å brekke en ski. Disse var kjøpt, og da jeg kom hjem fikk jeg klar beskjed om at nye ski hadde vi ikke råd til å kjøpe.
Jeg var svært bekymret over dette. Det var jo kun en mnd. til påske. Vi diskuterte dette hjemme, og pappa skulle undersøke om han hadde material for å lage meg et par ski.
Vi gikk sammen til låven, og så på vedlageret som sto reist mot låvevegen. Jo, der fant pappa en skikkelig grov bjørkestokk, som han mente skulle være brukbar. Stokken var tørr og god.
Så bar det til han Karl for å få saga til ski-emnene.

Kveld etter kveld var jeg i snekkerverkstedet og fulgte med pappa der han arbeidet med skiene. Han var nøye med at skiene fikk rett vinkling og bue.
Til slutt skulle skituppene bøyes. Dette ble gjort ved å legge skituppene i vann, og siden bøye disse til etter en mal som han på forhånd hadde laga. Så ble skituppene surret fast til malen og dette skulle så få ligge til tørk .
Etter hvert tok skiene form, og de ble beiset brune og etterpå lakket. Bindingene kom på plass og prøveturen ble lagt opp mot kirkegården. Jeg var virkelig stolt og glad over mine nye ski.

Det ble så en tur bort til Åsheim, hvor Johan beskuet underverket og hankgodkjente arbeidet.

Påsken kom med sol og godt skiføre. Det var påskaften og jeg bestemte med for å dra på fjellet.
Det var lett å komme seg opp til Hellidagsvatnet, da det var skikkelig skiløype både fra Åsheim og Indregård.
Oppe på Svinåsen hørte jeg folk som snakket lengere opp i løypa og etter en stund traff jeg han Stein og ho Vigdis fra Indregård.
De var på tur til Jollvatnet, hvor Sigfrid og Andreas var.
De fortalte at Johan og Elisabet var på hytta ved Heligdagsvatnet og at Harald og John Martin hadde starta fra bygda like før de hadde gått.
Jeg heiv meg avgårde for om mulig å innhente de to sistnemte.
Da jeg kom til Heligdagsvatnet så jeg flere par ski som sto reist mot veggenpå Åsheimhytta.
Jenny og Harry så jeg var på sin hytte og Renny løp rundt og koste seg i snøen.
Inne på hytta hos Johan og Elisabet ble jeg hjertelig mottatt og fikk varm kakao. Harald og John Martin som var der, sa at de skulle en tur til Jo Larsa skaret, og jeg hadde lyst til å være med.
Johan mente at det kansje ble for lang tur for meg, så han fåreslo at vi skulle gå en tur til Tronglivatnet og at han skulle være med .
Vi fikk på oss skiene og starta på turen . Harald og John Martin ble med, da de skulle skille lag med oss ved Tronglivatnet og derfra gå videre.
På turen fra hytta fikk jeg mye skryt av Johan om at jeg var en dyktig skiløper. Dette gjorde at jeg anstrengte meg til det ytterste for å

ligge like bak Harald og John Martin. Jeg var skikkelig trøtt da vi kom til Jollvatnet, så det var godt å få komme inn i Indregård hytta.

Her ble det prat og bevertning, og alle beundret mine nye ski.
Det kom stadig folk forbi på Jollvatnet, og mange stakk innom for å hilse på. Jan Røssås,Sigmund Larsen,Steinar Olsen og mange flere for forbi.
Da vi kom opp på høyden ovenfor Jollvatnet og kunne se ned mot Tronglivatnet, ble det en ny pause. Her ble det en bratt utforkjøring, som jeg var spent på om jeg greide uten å falle.
De andre satte utfor i fin stil. Johan tok begge stavene i en hånd, og styrte seg fint ned. Til slutt var det min tur.
De andre hadde samla seg på sletta nedenfor og venta på meg.
Jeg satte utfor og styrte det beste jeg kunne, men havna på rumpa.
Det var ingen som flirte av meg, så jeg tok nedelaget med ro.

Ved innerenden av Tronglivatnet tok vi farvell med Harald og John Martin.
Johan og jeg gikk fram på hågan og satte oss slik at vi kunne betrakte Skjomen.
Han fortalte om sin barndom i Skjomen og det ble tid til en prat om både bjørn og ulv.
Han lærte meg navn på fjellene omkring og mante fram dyrefortellinger så intens og spennende at jeg følte at jeg selv var jegeren og at stubber og steiner omkring oss var både ulv og jerv .
Nedturen til Helligdagsvatnet gikk fint. Jeg havna ofte på ryggen, men berget både ski og staver.
På hytta tok Elisabet mot oss, det ble mer bevertning og koseprat.

Til slutt måtte jeg takke for meg, og dra tilbake til bygda.

Etter som årene har gått, blir det færre og færre skispor å se i fjellet. De gammle er borte og nyere generasjoner har tydelig ikke den samme interessen til å oppleve fjellet.
De påskedagene hvor det har vært mulig for folk å komme seg på fjellet, kan jeg se at folk passerer uten å ta kontakt, eller stikke innom hytta for en prat og en kopp kaffe. Det virker som om alle har nok med sitt eget. Ja,ja, vi får bare leve på minnene om den tid da fjellet vårt ble benyttet av bygdefolket og Saltvik folket mer regelmessig en nå og at kansje senere generasjoner vil sette mer pris på fjell og natur, og det samhold dette kan gi.

God påske

Hans Gundersen

KARNEVAL

Fredag den 23. mars var det karneval på grendehuset. Det var barnegruppa som arrangerte det. De som møtte opp var alt fra gamle damer til små troll, men det var et sjokk for oss at Torgunn ikke hadde kledd seg ut!! Idun og Lars solgte brus, kaker og pølser, og alle fikk hver sin is. Det var en morsom kveld.

Barna Dag i Håkvik

Torsdag 29. mars var det barnas dag i Håkvik i forbindelse med Vinterfestuka.
Det var mange fine kostymer å se, godt å se at ikke fantasien er helt borte hos folk. Først gikk toget en runde i boligfeltet i skogen, men ruta ble kortet noe inn i år pga. surt vær. I år hadde Rallarmusikken og Svartabjørnene tatt turen til Håkvik og det satte en spiss på det hele. Etter toget var det underholdning av barneidrettsgruppa. Først av 4-6 års gruppa som sang koselige barnesanger. 7 årsgruppa sang en sang som beskrev kostymene til de forskjellige og 8 års gruppa sang Glasnost.
Lars hadde solo opptreden med trekkspillet , og alle ungene var kjempe flinke. Kjell-Olav hjalp til med gitarspill.
Selv om været var surt var det hele tiden unger som spiste is. Ellers gikk det på brus, pølser, kaffe og kaker. Loddsalget avsluttet det hele, og to små troll fra Virak ble svært skuffet fordi de ingenting vant.

Anita 23

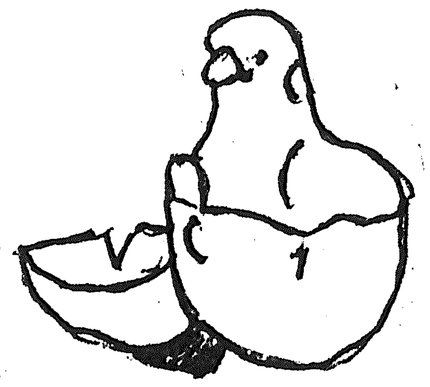

Barn & Ungdomssider

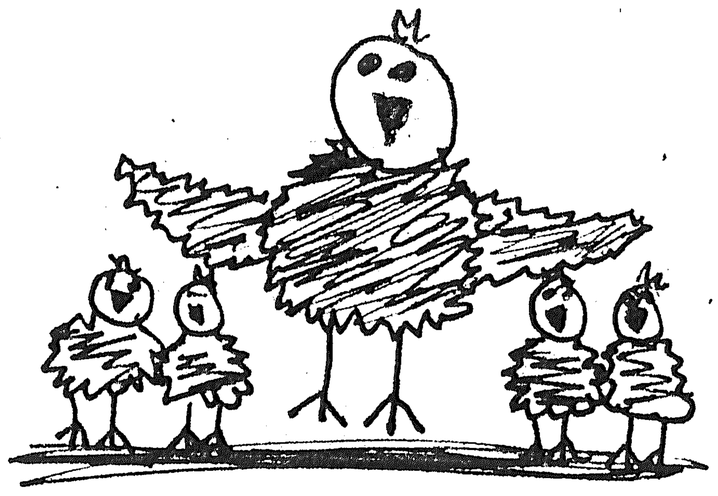

LABYRINT

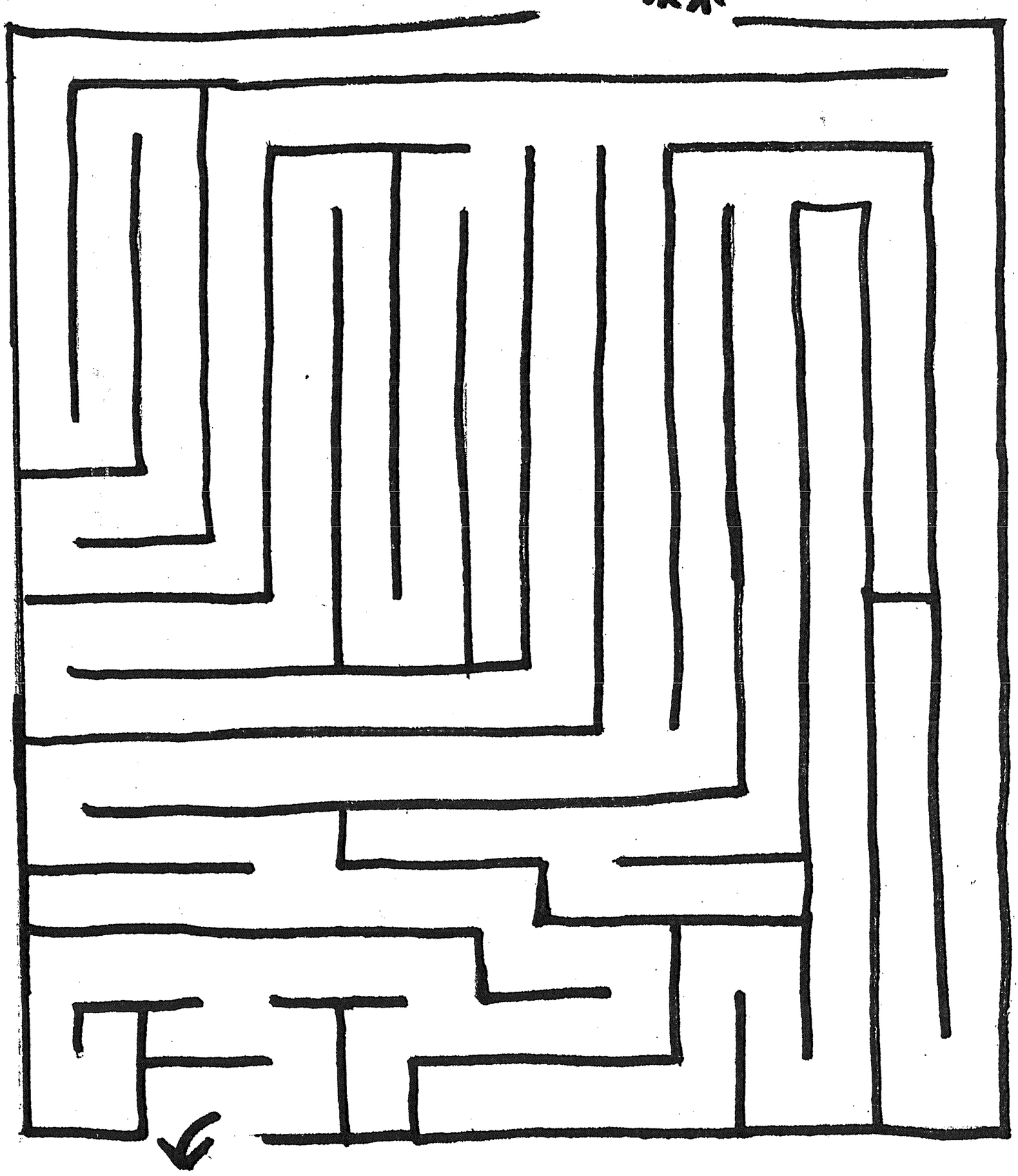

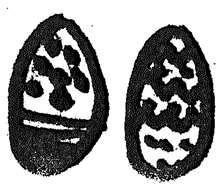

TROLD
HILSEN
IDUN
EDDEREN
VILKEN KOP KÅR ANT OG [redacted] ikke DRØK

HILSEN
IDUN

PÅSKE - NØTT.

1	2	3	4	5	5	6		7	6	5	8	3
4	5	8	3		4	9	10	6	10	8		8
9		11	6	3	8	14	3	4	9		15	15
5	8	15	10	8	15		4	9	8	5	4	15
8	15	8		3	8	7	9	8	15		8	8
3	8		9			8	8	15		16	9	
	3	4	10	16	4	1		8	5	5	8	3
8	1		2	3	3	8	3		13	12	15	8
18	4	15	1	8	3	16	19	14	14		8	9

K = 10
L = 5
A = 6

FYLL UT ALLE RUTENE MED 10, 6 og 5.

DA ER RESTEN SNART LØST!

LYKKE TIL!

?	9	19	10	10	8	3	16	13	12

SVEIN YNGVE.

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

Vi GLER OSS TIL PÅSKE MED SOL OG SNØ
OG SNART KAN VI FINN FRAM JORD OG FRØ.
SÅ KOMMER VÅREN – OG MEST SOM ET HOPP
ER DET BLITT SOMMER OG BLOMST UTAV KNOPP.

SYE.

KJENNER DU DISSE 2 SANGENE?

SKRIV BOKSTAVENE INN.

J□ V□ □LSK□R
D□TT□ L□□D□T
S□M D□T ST□G□R
FR□M.
K□RR□NG□ M□D ST□V□N.

SKE

PÅSKEGOTT!

Pisk 2 egg m/ litt sukker til eggedosis.
Tilsett sjokoladebiter og appelsinbåter.
Det smaker nydelig. Nam...Nam...

VITSER

Læreren: Nå,Per-Ole,hvis du stikker hånden i den ene bukselommen og trekker opp 10 kroner,og putter din andre hånd i den andre lommen og trekker opp 10 kroner,hva har du da?
Per-Ole: -En annens bukse!!

*

Læreren: Tusen takk,Frits.Hils din mor og si at jeg kommer innom i ettermiddag og takker for de åtte deilige eplene som du hadde med til meg.
Frits: Unnskyld,herr lærer,men kunne de være så snill å takke for tolv?

*

Tor: Hva hyler du for?
Lillebror:Jeg har trukket en tann!
Tor:Det er da også noe å hyle for! Onkel Pelle tar ut sine tenner hver kveld,og han sier ikke et kvekk....

*

Storesøster: Hva er det,Kåre? Lære du lillebror stygge ord?
Kåre: Nei,jeg forteller ham bare hvilke ord han aldri må si....

*

-Jeg gikk ned åtte kilo da jeg tok blindtarmsoperasjonen.
-Å du store min,er den virkelig så tung!

*

-Interrisserer du deg for dårlige bøker,far?
-Selvfølgelig ikke.
-Det er godt.Da kan du slippe å se karakterboken min.

*

-Er bikkja lydig?
-Om den er!! Når jeg sier til den: Vil du komme,eller vil du ikke,så...
-Ja,hva så?
-Jo,så enten kommer den,eller så kommer den ikke.....

*

-Mamma,det er en flue som biter meg.
-Nei,Pia,det er sludder!
En stund etter roper Pia:
-Mamma,det er en sludder som biter meg nå igjen!

God påske

Husk ä fornye abonentet!

Så er tida kommet for betaling av bladpengene for 1990. Selv om alt annet stiger, klarer Austavinden også i år å holde samme pris som før. D.v.s. kr. 40,- for de som bor i bygda, mens de som får bladet sendt i posten, må betale et tillegg på kr. 30,- for å dekke portoutgifter, slik at de betaler tilsammen kr. 70,-.

Innbetalingsblanketten kan også benyttes til betaling av kontingenten i Vidrek Grendelag. Denne er fortsatt kr.10,- pr. person. For de som ønsker å gi laget en liten gave, har blanketten også en rubrikk for dette. Husk å fylle ut hva beløpet gjelder, se illustrasjon.

Vær snill å betal så snart som mulig og senest innen 1.Mai.

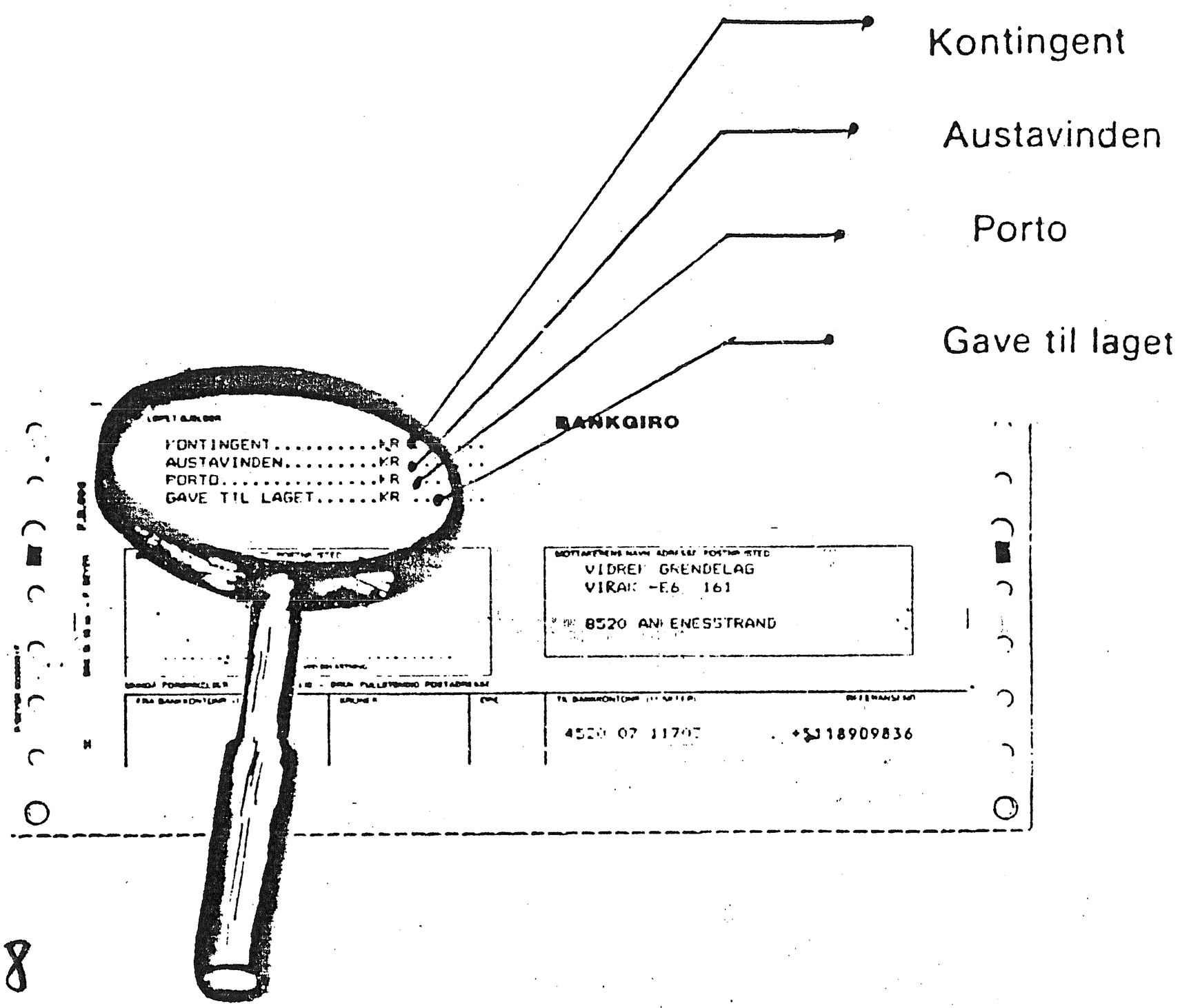

RALLARFEST

Vinterfestuka kom i år også og dermed rallarfesten på Grendehuset Det var Lockerts Trio som sørget for musikken i år også, de er nå liksom blitt fast ansatt til den jobben.
Alle kom til Grendehuset med godt humør og det ble en kjempe trivelig kveld. En del hadde tatt med seg venner fra byen og det er jo koselig at andre synes vi arrangerer fine rallarfester her i bygda. Det var faktisk et par som var her for femte gangen og som ikke har noe tilknyttning til bygda.
I år samlet vi både unge og eldre, yngste var vel 25 år og eldste passert 75 år, akkurat slik som det skal være på en skikkelig bygdefest.
Det ble servert kjempe god mat, og Gunnar sørget for påfylling av pølser m/brød til de som ble lokket når han viftet pølsedampen ut i lokalet.
Loddsalg var det selvsagt som seg hør og bør, med mange fine gevinster. Fruktkurv, kaker, blomster og en del innpakkete overraskelser.
Og selvfølgelig ble det overskudd av festen, slik at noen kroner kom inn til Grendelaget.

Vi sees til ny rallarfest til neste år.

Anita

VU 90

Kafé

Søndag den 18. mars starta årets kafe'sesong på Grendehuset. Folk strømma på og det var fullt hus de to timan kafe'en var åpen. Og maken til kafe' skal man leit lenge etter -- folk blei bare ståanes å gape over det flotte resultatet etter oppussinga. Panel på veggan, forhøyninga til kateteret var fjerna og prikken over i'en var de flotte gardinan. Det var 'kje mye som minna om det gamle "klasserommet". Den iherdige dugnadsgjengen som har lagt ned et enormt arbeide fortjener virkelig en stor TAKK og hederlig omtale.
Vi trenger jo å treffes iblant , og søndagskafe'ene er et populært tiltak, der både gammel og ung møtes.
Og folk kosa seg med kaffe, vafler,brus og kaker.
De minste og mest aktive, nytta høvet til å herje litt i gymsalen etterat brusen var drukket opp. Mens de voksne fikk slått av en prat med "naboan".
Omsetninga gikk strykende og grendelaget fikk noen kroner i kassa.

Arna

S. THORSTENSEN A/S

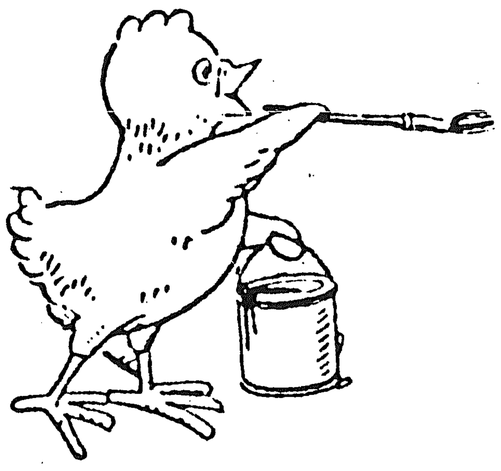

Postboks 133 8540 BALLANGEN
Telf. 28129-28700

BYGNINGSARTIKLER
FARGEHANDEL
RØRHANDEL

GODE TILBUD NÅ SOM FØR

RETTELSE:

Vi beklager at det i Julenummeret 1989, hadde sneket seg inn en trykkfeil i artikkelen til Kristine Ravn Tellevik. Navnet Peter Leiros, hadde blitt til Peder Leina.

JULEBASAR

Grendelaget skal i år arrangere skikkelig Julebasar, og vi ber derfor medlemmer og andre som vil støtte laget om å gi gevinster og gjerne ting for salg. Vi er takknemmelig for allt vi får, både av store og små ting. For de som har tid og lyst, kan vi jo i all beskjedenhet nevne, at det alltid er stor rift om gode hjemmestrikkete ullæsta.

SMAKTE DU PÅ JUBILEUMSKAKA TIL GRENDELAGET?

DEN VAR LEVERT AV OSS:

Myklevold & Sønner

Telefon 28555-28126
8540 BALLANGEN

ETTERLYSNIG
Vi har mista han LURVEN.
Langhåra, gråsvart hankatt.
Har vært borte fra hjemmet i over en måned.

LARS tlf.59620

Smånytt fra bygda

NYTT HUS

Torill fra Skjærvika m/famile har fått byggetillatelse til åbygge nytt hus i Beisfjord.

HUSPOST

Margit i Røssåsen er gått ut i arbeidslivet, har tatt seg jobb som husholderske på Erikstad - Lødingen.

NY GUTT I BYGDA

Brynjar er flyttet til Jensen og går sammen med Britt-oddveig og Svein-Yngve på skola. Vi ønsker han velkommen.

SMÅTROLL

Sissel og Erling fikk en stor fin gutt i januar.
Vi gratulere hele familien.

PENSJONIST

Kåre er nå godt over i pensjonistens rekker, men du verden for en aktiv pensjonist.

NYTT KONTOR

Bestemorstua på Indregard er blitt pusset opp til kontor

I BRASIL

Austavinden har for tiden en utsendt medarbeider til Brasil, Vi håper på en rapport fra Martin til sommernummeret.

UHELL

Torstein har vært oppsevert i en sierra i noen dager, han var litt uheldig på det glatte føret en dag han skulle på jobb.

NYE BILER

Det skjer stadig noe på bilfronten, flere er oppservert i nye biler. Osvald i en Volvo, Hans i en Mazda varebil, gunn og Torfinn i ukjent merke, men den er mørk av farve.

NYTT DRIVHUS

Det er planer om et nytt drivhus til Ragnhild, men det er hvis dårlig stelt med monteringsanvisning med huset så det hele står i stampe. Finnes det noen erfarne

AUSTAVINDEN

ønsker

alle sine lesere
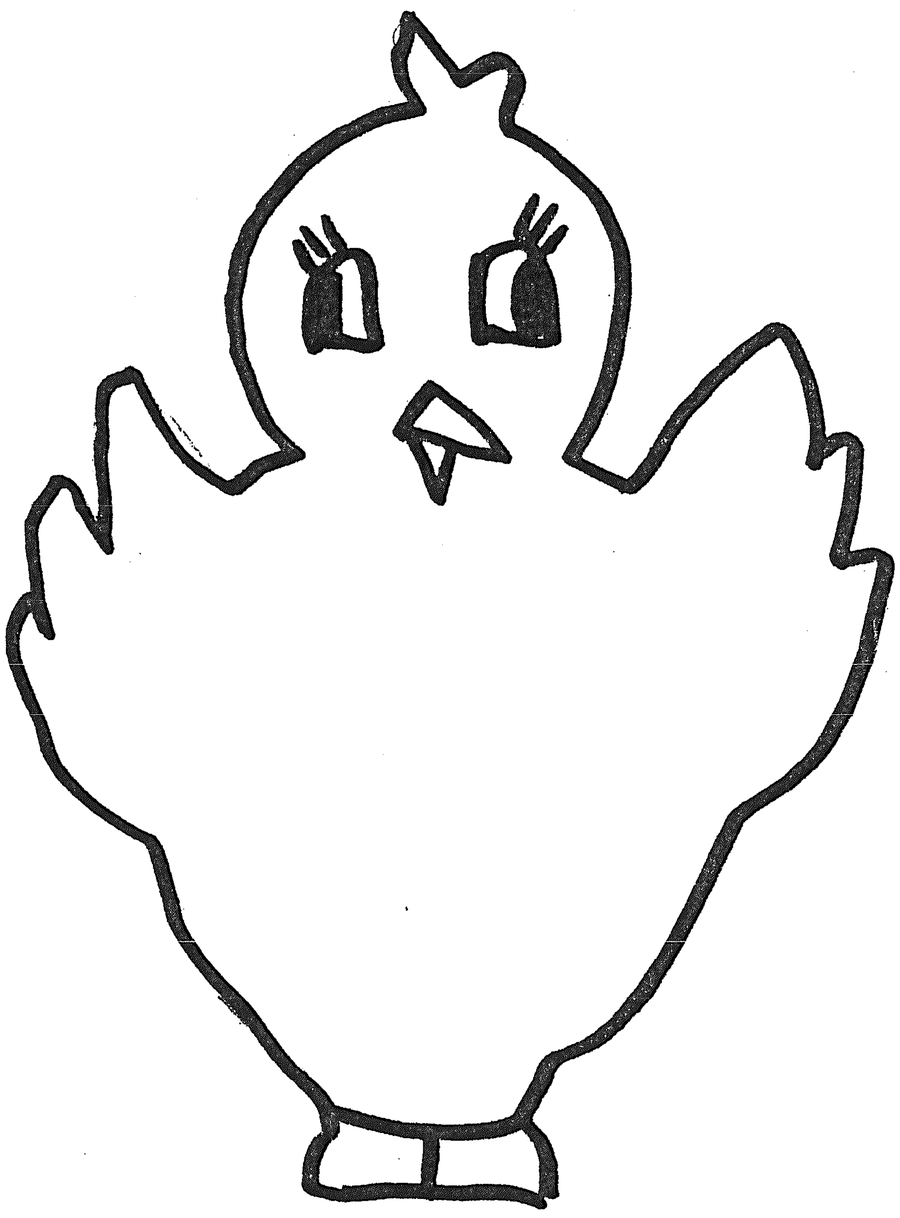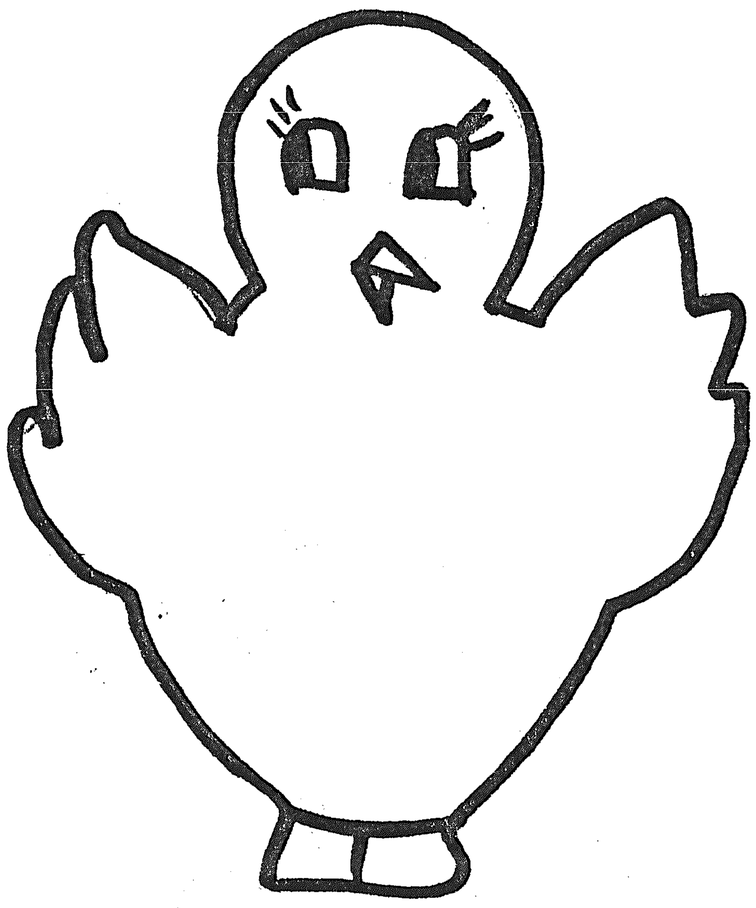
GOD PÅSKE